

UZASADNIENIE

Projekt ustawy o zmianie ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2002 r. Nr 147, poz. 1231, z późn. zm.) ma na celu zmianę przepisów nasuwających wątpliwości interpretacyjne oraz uregulowanie na poziomie ustawowym kwestii kwalifikacji koniecznych do wykonywania świadczeń z zakresu psychoterapii uzależnień.

Projektowane uchylenie pkt 3 w art. 2 w ust. 1 wynika z faktycznej trudności realizacji przepisu dotyczącego kształtowania polityki społecznej w zakresie ustalania odpowiedniego poziomu i właściwej struktury produkcji napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia w kraju, w dobie funkcjonowania gospodarki rynkowej.

Pozostałe zmiany w art. 2 oraz zmiana w art. 3 ust. 1 zmierzają do uregulowania kwestii finansowania działań realizowanych w ramach Narodowego Programu Profilaktyki i Rozwiązywania Problemów Alkoholowych oraz kręgu podmiotów odpowiedzialnych za realizację tych działań. Istotną zmianą jest także upoważnienie Rady Ministrów do przyjmowania Narodowego Programu w drodze rozporządzenia. Rozwiązanie to jest analogiczne do przyjętego dla Krajowego Programu Przeciwdziałania Narkomanii przyjmowanego rozporządzeniem Rady Ministrów na podstawie art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485, z późn. zm.).

Uzupełnienie art. 3 ust. 3 o pkt 6a motywowane jest faktem, że pomoc osobie uzależnionej powinna być zintegrowana z pomocą całej rodzinie, ponieważ uzależnienie powoduje szkody i zaburza funkcjonowanie wszystkich członków rodziny. W Polsce w rodzinach alkoholików żyje ok. 1,5 mln osób dorosłych i 1,5–2 mln dzieci – większość z nich to osoby współuzależnione i ofiary przemocy domowej. W $\frac{3}{4}$ rodzin z problemem alkoholowym dochodzi do przemocy.

Co roku zwiększa się liczba dorosłych dzieci alkoholików, które zgłaszają się po pomoc do zakładów leczenia odwykowego. W 2004 roku było ich blisko 5 tys.

(w 2001 r. – 2,6 tys.). Powyższy przepis pozwala jednoznacznie wskazać, że przedmiotem działań Państwowej Agencji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych jest zwiększanie dostępności pomocy dla całej rodziny, w której występuje problem uzależnienia od alkoholu.

Zmiany proponowane w art. 4¹ mają na celu poprawę funkcjonowania gminnych komisji rozwiązywania problemów alkoholowych. Ze względu na istotne różnice w zakresie kwalifikacji członków komisji proponuje się określenie rozporządzeniem ministra właściwego do spraw zdrowia ramowego programu szkolenia, które powinien ukończyć członek komisji oraz czasu na realizację poszczególnych bloków tematycznych w ramach tego programu. Wprowadzono również propozycję przepisu, z którego wynika, że gminna komisja rozwiązywania problemów alkoholowych działa na podstawie regulaminu zatwierdzanego przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta).

Doprecyzowano i uzupełniono brzmienie art. 9 przez określenie niezbędnych dokumentów dotyczących wydania zezwolenia oraz wprowadzono upoważnienie dla ministra właściwego do spraw gospodarki do określenia, w drodze rozporządzenia, odpowiednich wzorów dokumentacji.

W art. 13 proponuje się rozszerzenie ilości informacji umieszczanych w punktach sprzedaży napojów alkoholowych oraz wskazanie, by informacje były umieszczane w widocznym miejscu, dzięki czemu lepiej spełnią swoją rolę.

Zmiana zaproponowana w art. 13¹ ust. 2 wprowadza dopuszczalność emisji reklam i promocji piwa w telewizji, radiu, kinie i teatrze wyłącznie w godzinach między 23.00 a 6.00. Zmiana ta podyktowana jest potrzebą ograniczenia wpływu reklam i promocji piwa na małoletnich odbiorców środków masowego przekazu. Jest to propozycja powrotu do poprzedniej regulacji. Po roku 2002 kiedy to zwiększono liczbę godzin, w jakich dopuszczalna jest emisja filmów reklamowych, promujących piwo liczba emisji wyżej wymienionych filmów reklamowych wzrosła z ponad 10 tys. do ponad 30 tys. Badania, ujawnione przez Światową Organizację Zdrowia w roku 2001 na Konferencji Ministrów Zdrowia w Sztokholmie, a także badania przeprowadzone w roku 2005 przez University of Connecticut na próbie 1800 osób w wieku 15-26 lat wskazują na istnienie jednoznacznego związku między wydłużeniem czasu emisji reklam a wzrostem konsumpcji alkoholu przez młodzież.

Zmiana brzmienia ust. 9 w art. 13¹ ma na celu doprecyzowanie warunków prowadzenia reklamy na terenie pomieszczeń hurtowni.

W art. 14 proponuje się dostosowanie treści przepisu zabraniającego sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych na terenie szkół do innych przepisów prawa. Proponuje się również wprowadzenie zakazu sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych na terenie stadionów i innych obiektów sportowych (podczas trwania imprez sportowych) oraz w handlu obwoźnym i obnośnym. Celem wprowadzenia tego przepisu jest poprawa bezpieczeństwa na stadionach, szczególnie podczas imprez sportowych o charakterze masowym. Zgodnie z aktualnie obowiązującym art. 14 ust. 5 ustawy, sprzedaż napojów alkoholowych, głównie piwa, o zawartości poniżej 4,5% alkoholu, może odbywać się bez zezwolenia. Jest to wyjątek, gdyż sprzedaż wszystkich napojów alkoholowych podlega reglamentacji. Można tu również mówić o powstaniu nierówności przedsiębiorców, ponieważ osoby prowadzące sprzedaż alkoholu do 4,5%, nie muszą spełniać wymogów wiążących się z uzyskaniem zezwolenia oraz nie ponoszą opłat za korzystanie z zezwoleń. Nie ma również możliwości przeprowadzenia kontroli przestrzegania ustawowych warunków wykonywania działalności. Proponuje się zatem, by podczas imprez na otwartym powietrzu dostępnych dla nieokreślonych imiennie osób, można było prowadzić sprzedaż jedynie napojów o zawartości do 18% alkoholu, po uzyskaniu zezwolenia.

Wprowadzenie art. 14¹ ma na celu zapobieżenie wypadkom, jakie często mają miejsce w związku z korzystaniem przez osoby znajdujące się w stanie po użyciu alkoholu z tras narciarskich.

Propozycja zmian do art. 15 ma na celu nałożenie na sprzedawców lub podających napoje alkoholowe obowiązku odmowy sprzedaży lub podania napoju alkoholowego osobom, w przypadku których zachodzi wątpliwość co do ich pełnoletności, a które odmawiają okazania dokumentu potwierdzającego wiek.

Zmiana w art. 16 motywowana jest potrzebą ustawowego uregulowania kwestii likwidacji złożonych w depozycie napojów alkoholowych wnoszonych na teren obiektów wojskowych. Zmianie uległo także upoważnienie zawarte w ust. 4 art. 16, co spowodowane było potrzebą dostosowania jego zakresu do

zmienionego ust. 3 oraz ust. 3a, który stanowi, że w przypadku nieodebrania w terminie 14 dni napoje alkoholowe przekazane do depozytu ulegają zniszczeniu.

Zmiana w art. 18 ustawy nakłada na organ udzielający zezwoleń na sprzedaż detaliczną napojów alkoholowych obowiązek zawieszenia wszczętego postępowania o udzielenie zezwolenia, w przypadku gdy wobec osoby odpowiedzialnej za działalność przedsiębiorcy ubiegającego się o zezwolenie wydano postanowienie o przedstawieniu zarzutów o czyn z art. 43 ust. 1.

W związku z wejściem w życie z dniem 1 stycznia 2006 r. ustawy z dnia 8 czerwca 2001 r. o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów (Dz. U. Nr 73, poz. 763, z późn. zm.) pojawiły się wątpliwości odnośnie do możliwości prowadzenia psychoterapii przez osoby, które nie dysponują tytułem magistra psychologii.

W aktualnej rzeczywistości polskiego leczenia odwykowego, w placówkach terapii uzależnienia od alkoholu i współuzależnienia zatrudnionych jest ponad 2000 specjalistów i instruktorów terapii uzależnień. Ok. 25% z nich zdobyła już certyfikaty instruktorów i specjalistów terapii uzależnienia, pozostali znajdują się w rozpoczętym i zaawansowanym w różnym stopniu procesie uzyskiwania certyfikatów. Proces zdobywania i potwierdzania kwalifikacji zawodowych tych grup zawodowych trwa około 4-5 lat. Przy czym zaledwie 1/3 specjalistów psychoterapii uzależnień to psychologowie. Studia psychologiczne nie przygotowują ich do wykonywania czynności z zakresu terapii uzależnień. Zgodnie ze standardami przyjętymi przez Ministerstwo Zdrowia oraz Narodowy Fundusz Zdrowia psychologowie nie mogą prowadzić terapii uzależnienia bez posiadania specjalistycznych kwalifikacji określonych w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 31 grudnia 1999 r. w sprawie organizacji, kwalifikacji personelu, zasad funkcjonowania i rodzajów zakładów leczenia odwykowego oraz udziału innych zakładów opieki zdrowotnej w sprawowaniu opieki nad osobami uzależnionymi od alkoholu (Dz. U. z 2000 r. Nr 3, poz. 44).

W propozycji art. 21¹ i 21² zdefiniowano pojęcie leczenia odwykowego, wskazując na psychoterapię uzależnienia od alkoholu i współuzależnienia jako jego podstawową formę, jak również wskazano, jakie wymogi muszą spełnić osoby, które chcą wykonywać czynności związane z leczeniem odwykowym

określając, że psychoterapię uzależnień mogą prowadzić wyłącznie osoby legitymujące się certyfikatem specjalisty psychoterapii uzależnień. Proponowany przepis szczegółowo reguluje wymogi kwalifikacyjne dla osób ubiegających się o uzyskanie certyfikatu i zdobycie kwalifikacji w Rzeczypospolitej Polskiej. Osoby te muszą posiadać tytuł zawodowy lekarza lub tytuł zawodowy magistra pielęgniarstwa, psychologii, pedagogiki, socjologii, teologii, resocjalizacji, filozofii lub nauk o rodzinie. Osoby posiadające wykształcenie średnie mogą natomiast ubiegać się o uzyskanie certyfikatu instruktora terapii uzależnień. W celu uzyskania kwalifikacji na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, który umożliwia im udzielanie świadczeń z zakresu psychoterapii uzależnień. W propozycji przepisu określono również procedurę udzielania certyfikatów specjalisty psychoterapii uzależnień i instruktora terapii uzależnień oraz upoważniono ministra właściwego do spraw zdrowia do określenia, w drodze rozporządzeń, między innymi zakresu świadczeń udzielanych przez specjalistów lub instruktorów psychoterapii uzależnień, jak również zakresu przedmiotowego programu szkoleniowego oraz trybu i sposobu przeprowadzania egzaminu dla osób ubiegających się o uzyskanie certyfikatów.

Proponowane przepisy regulujące wymogi kwalifikacyjne do wykonywania czynności z zakresu psychoterapii uzależnień nie naruszają przepisów odrębnych ustaw regulujących uzyskiwanie kwalifikacji zawodowych. Kwalifikacje obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej oraz państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym nabyte w tych państwach są uznawane zgodnie z odrębnymi przepisami. Omówione wyżej propozycje regulacji, będą stanowiły *lex specialis* w odniesieniu do przepisów ustawy z dnia 8 czerwca 2001 r. o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów, przez co usuwają aktualne rozbieżności interpretacyjne. Proponowane zmiany w art. 21³ do 21⁶ określają kwestie związane z uzyskiwaniem akredytacji oraz przeprowadzenia egzaminu certyfikacyjnego.

Proponuje się wykreślenie w art. 24 wyrazów „uchylanie się od pracy” (przepis niniejszy stracił rację bytu w obecnej sytuacji gospodarczo-ekonomicznej kraju),

a także uzupełnienie katalogu przesłanek o przyczynianie się przez osobę nadużywającą alkoholu do niewydolności rodziny w zakresie pełnienia przez nią funkcji rodzicielskich oraz stosowanie przemocy wobec członków rodziny.

Zmiana w artykule 26 ust. 3 ma na celu przyznanie uprawnień najbliższej rodzinie osoby uzależnionej do złożenia wniosku o skierowanie tej osoby na leczenie.

Natomiast zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 listopada 2001 r. (sygn. akt P. 6/2001) (Dz. U. Nr 131, poz. 1478), przepis art. 34 ust. 2 ustawy nowelizowanej, uznany został za niekonstytucyjny w zakresie, w jakim nie zapewnia osobie zobowiązanej do leczenia, możliwości ubiegania się o zmianę rodzaju zakładu leczenia odwykowego. Zaproponowana zmiana ma na celu dostosowanie przepisu do wymogów przedstawionych przez Trybunał Konstytucyjny.

Wyrokiem z dnia 11 czerwca 2002 r. Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 40 ust. 3b ww. ustawy jest niezgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, gwarantującym prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy w zakresie, w jakim nie gwarantuje osobie zatrzymanej w izbie prawa do udziału w posiedzeniu sądu. Trybunał w uzasadnieniu wyroku stwierdził między innymi, że orzeczenie sądu musi zostać wydane niezwłocznie, zaś udział osoby zatrzymanej w izbie uzależniony jest od decyzji sądu. Prawo do udziału w postępowaniu oznacza głównie obowiązek zawiadomienia przez sąd o terminie posiedzenia. Nie ma natomiast obowiązku stawienia się danej osoby, ani zakazu rozpoznania zażalenia pod nieobecność wnoszącego zażalenie, jeżeli został on powiadomiony o terminie posiedzenia sądu.

Przepis, w zaproponowanym brzmieniu, spowoduje dostosowanie rozpatrywania zażaleń do wymogów konstytucyjnych. Z praktycznego punktu widzenia, osobie zatrzymanej w izbie służyć będzie możliwość złożenia zażalenia już podczas pobytu w izbie. Zażalenie przekazane zostanie niezwłocznie do sądu rejonowego i sąd w ramach własnych uprawnień będzie podejmował decyzję o ewentualnym niezwłocznym wezwaniu osoby zatrzymanej w izbie, wezwaniu jej np. po wytrzeźwieniu lub wyznaczeniu innego terminu rozpatrzenia zażalenia.

Przyjęcie powyższego rozwiązania nie spowoduje sytuacji, w której w rozprawie będą uczestniczyły osoby znajdujące się w stanie nietrzeźwości. Na podstawie dostarczonych materiałów sąd podejmie decyzję o prawidłowości lub uchybieniach związanych z zatrzymaniem lub umieszczeniem w izbie, jednostce Policji, zakładzie opieki zdrowotnej lub placówce utworzonej lub wskazanej przez jednostkę samorządu terytorialnego.

W art. 40a wprowadzono obowiązek poddania osoby doprowadzonej do izby lub właściwej placówki, badaniom lekarskim.

W art. 42 znacznie rozbudowano przepisy dotyczące stosowania przymusu bezpośredniego wobec osób, które w związku ze znajdowaniem się w stanie nietrzeźwości swoim zachowaniem dają powód do zgorszenia w miejscu publicznym lub w zakładzie pracy, znajdują się w okolicznościach zagrażających ich życiu lub zdrowiu albo zagrażają życiu lub zdrowiu innych osób. Przed wszystkim objęto zakresem regulacji ustawowej także kwestię stosowania przymusu bezpośredniego w placówkach utworzonych lub wskazanych przez jednostki samorządu terytorialnego oraz jednostkach Policji. Dotychczas obowiązujące przepisy regulowały tę kwestię jedynie w odniesieniu do izb wytrzeźwień, co uznać należy za niewystarczające, zwłaszcza wzięwszy pod uwagę fakt, że sposób uregulowania kwestii stosowania przymusu bezpośredniego w przepisach regulujących wykonywanie czynności służbowych przez Policję wyraźnie nie koresponduje z wymogami, jakie w tym zakresie stwarza zapewnienie należytej opieki i bezpieczeństwa zdrowotnego osobom znajdującym się w stanie nietrzeźwości. Ponadto katalog dopuszczalnych form stosowania przymusu bezpośredniego został rozszerzony o dwie nowe formy w postaci: przymusowego podawania leku oraz izolacji. W nowelizacji dokonano też określenia osób uprawnionych do decydowania o stosowaniu przymusu bezpośredniego oraz rozszerzenia zakresu upoważnienia ustawowego z ust. 6 art. 42 o zagadnienie sposobu stosowania przymusu bezpośredniego wobec osób zatrzymanych w izbach wytrzeźwień, placówkach utworzonych lub wskazanych przez jednostki samorządu terytorialnego oraz jednostkach Policji.

W chwili obecnej ustawa nie przewiduje możliwości pobierania opłat za pobyt w placówkach utworzonych lub wskazanych przez jednostki samorządu

terytorialnego, co uznać należy za niedopatrzenie ze strony ustawodawcy. Propozycja zmiany art. 42 zmierza do umożliwienia placówkom pobierania opłat za pobyt osób przyjętych do placówki.

Propozycja zmiany w art. 43 przewiduje obligatoryjne zastosowanie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej na okres od lat 3 do 5. Dodanie art. 43² motywowane jest potrzebą wprowadzenia sankcji karnej zachowania polegającego na korzystaniu z tras narciarskich pod wpływem alkoholu, zaś dodanie art. 43³ penalizuje zachowanie polegające na sprzedaży napojów alkoholowych w przypadku niedopełnienia obowiązku żądania okazania dokumentu potwierdzającego wiek nabywcy przez osobę sprzedającą lub podającą napoje alkoholowe oraz zachowanie polegające na zakupie napoju alkoholowego celem odsprzedania go osobie małoletniej.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałują projektowane regulacje

Projektowana nowelizacja ustawy obejmuje swoim zakresem gminne komisje rozwiązywania problemów alkoholowych, specjalistów psychoterapii uzależnień i instruktorów terapii uzależnień oraz osoby ubiegające się o uzyskanie certyfikatów w tym zakresie, przedsiębiorców, sprzedawców alkoholu, osoby zatrzymywane w izbach wytrzeźwień i innych placówkach, osoby zobowiązane do poddania się leczeniu odwykowemu i ich najbliższych, media, a także osoby kupujące alkohol.

2. Wyniki przeprowadzonych konsultacji

Przedmiotowa regulacja była konsultowana z Komisją Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego, sejmikami wojewódzkimi, Związkiem Gmin, Naczelną Radą Lekarską, Naczelną Radą Pielęgniarek i Położnych, Krajowym Konsultantem w dziedzinie Psychiatrii, Polskim Towarzystwem Psychiatrycznym, Polskim Towarzystwem Psychologicznym, wojewodami, marszałkami, izbami wytrzeźwień, Stowarzyszeniem Dyrektorów i Księgowych Izb Wytrzeźwień, Państwową Agencją Rozwiązywania Problemów Alkoholowych, Sekretariatem Ochrony Zdrowia KK NSZZ „Solidarność”, Ogólnopolskim Porozumieniem Związków Zawodowych, Federacją Związków Zawodowych Pracowników Ochrony Zdrowia, Helsińską Fundacją Praw Człowieka oraz zamieszczona na stronach internetowych Ministerstwa Zdrowia stosownie do postanowień ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414). W tym trybie nie zgłoszono zainteresowania uczestnictwem w pracach nad ustawą. Zdecydowana większość zgłoszonych uwag została uwzględniona.

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Regulacje zaproponowane w projekcie nowelizacji ustawy nie spowodują znacznych skutków finansowych dla budżetu państwa. Wzrost wydatków

z budżetów jednostek samorządu terytorialnego może spowodować ujednolicenie przepisów dotyczących obowiązkowych szkoleń członków gminnych komisji rozwiązywania problemów alkoholowych. Podstawowymi czynnikami generującym koszt szkolenia są jego zakres i wymiar czasowy. Nie jest zatem możliwe określenie wysokości ponoszonych z tego tytułu wydatków. Jednocześnie należy zauważyć, że obowiązek szkolenia członków gminnych komisji rozwiązywania problemów alkoholowych, wynikał już z przepisów dotychczasowych, tym samym nie można uznać, że na jednostki został nałożony obowiązek finansowania nowego zadania.

Ograniczenie godzin emisji reklam napojów alkoholowych może spowodować spadek rzędu 5 mln złotych rocznie wpłat dokonywanych przez podmioty świadczące usługę będącą reklamą napojów alkoholowych na podstawie art. 13² ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi na wyodrębniony rachunek utworzony przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu, przeznaczonych na dofinansowanie zajęć sportowo-rekreacyjnych dla uczniów. Należy jednak zwrócić uwagę na fakt, że projektowana regulacja ma w swoim założeniu doprowadzić do spadku spożycia alkoholu, zwłaszcza wśród osób małoletnich, co z kolei powinno doprowadzić do znacznego spadku wydatków ponoszonych w związku z nadużywaniem alkoholu. Zauważa się, że, czas reklamowy w mediach jest stosunkowo ograniczony przy jednocześnie znacznej liczbie reklamodawców, a więc ograniczenie godzin emisji napojów alkoholowych nie powinno skutkować stratami finansowymi dla mediów publicznych, zwłaszcza że wyznaczenie stosunkowo długiego półrocznego okresu *vacatio legis* powinno zabezpieczyć tych ostatnich przed ponoszeniem odpowiedzialności kontraktowej.

Koszty związane z akredytacją podmiotów szkolących w ramach programu szkoleniowego, ponoszone będą z budżetu państwa ze środków będących w dyspozycji ministra właściwego do spraw zdrowia. Nie spowoduje to zwiększenia wydatków budżetowych, gdyż w chwili obecnej akredytacja podmiotów szkolących i placówek stażowych oraz przeprowadzanie egzaminu certyfikacyjnego jest prowadzone w oparciu o przepisy programu uzyskiwania kwalifikacji zawodowych przez osoby prowadzące terapię

uzależnienia od alkoholu i współuzależnienia w zakładach leczenia odwykowego wydane na podstawie § 18 ust. 3 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 31 grudnia 1999 r. w sprawie organizacji, kwalifikacji personelu, zasad funkcjonowania i rodzajów zakładów leczenia odwykowego oraz udziału innych zakładów opieki zdrowotnej w sprawowaniu opieki nad osobami uzależnionymi od alkoholu (Dz. U. Nr 3, poz. 44, z późn. zm.) i finansowane ze środków Państwowej Agencji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych.

W odniesieniu do kosztów programu szkoleniowego Państwowa Agencja Rozwiązywania Problemów Alkoholowych tradycyjnie finansuje koszty staży klinicznych i supervizji klinicznych dla celów szkoleniowych, a także dofinansowuje koszty dydaktyczne związane z przeprowadzaniem szkoleń w ramach programu szkoleniowego. Pozostałe wydatki w tym zakresie ponoszone są w części przez jednostki samorządu terytorialnego, a w części przez samych uczestników szkoleń. Po wejściu w życie przepisów ustawy praktyka ta będzie kontynuowana.

Wysokość wynagrodzenia członka komisji egzaminacyjnej jest przewidywana na kwotę 100 zł za godzinę pracy w komisji. Średnio w ciągu roku do egzaminu przystępuje 200 osób. Biorąc pod uwagę czas niezbędny do przeprowadzenia postępowania egzaminacyjnego, na które składa się między innymi przeprowadzenie egzaminu pisemnego, sprawdzanie opisów przypadków, przeprowadzenie egzaminu ustnego, dokumentowanie postępowania egzaminacyjnego i posiedzenia komisji egzaminacyjnej, tj. około 4 godzin na jednego egzaminowanego, należy stwierdzić, że łączny koszt postępowania egzaminacyjnego w skali roku wyniesie szacunkowo 80 000 zł. Koszty te zostaną sfinansowane ze środków zaplanowanych w budżecie państwa, w części której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia.

Wprowadzenie do przepisów ustawy obowiązku badania lekarskiego osób przyjmowanych do izb wytrzeźwień nie spowoduje wzrostu wydatków budżetów jednostek samorządu terytorialnego, gdyż koszty tych badań są pokrywane z opłat za pobyt w izbie uiszczanych przez osoby do nich doprowadzone.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy

Regulacje zaproponowane w projekcie nowelizacji ustawy nie będą miały wpływu na rynek pracy.

5. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Regulacje zaproponowane w projekcie ustawy nie będą miały istotnego wpływu na gospodarkę i przedsiębiorczość. Pewne znaczenie dla funkcjonowania producentów i dystrybutorów napojów alkoholowych będzie miała zmiana godzin emisji reklam piwa w środkach masowego przekazu, która w intencji ustawodawcy ma przełożyć się na ograniczenie spożycia alkoholu. Z uwagi na wielość czynników, które przekładają się na spożycie alkoholu dokonanie nawet szacunkowych prognoz co do wysokości spadku sprzedaży napojów alkoholowych nie jest możliwe. Niemniej jednak wieloletnie badania w 17 krajach na przestrzeni 13 lat pokazały, że kraje, w których obowiązuje częściowy zakaz reklamy mają o 16% niższą konsumpcję alkoholu niż inne (Jernigan 2002), zaś kraje w których panuje całkowity zakaz reklamy mają o 11% niższą konsumpcję alkoholu niż te, w których obowiązuje częściowy zakaz reklamy (Saffer 1991,1994,Safer and Dave 2004).

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów

Regulacje zaproponowane w projekcie nowelizacji ustawy nie będą miały wpływu na sytuację i rozwój regionów.

7. Wpływ regulacji na ochronę zdrowia

Zmiana godzin emisji reklam napojów alkoholowych w sposób pośredni przyczyni się do zmniejszenia ilości spożywanego alkoholu, co ma bezpośredni wpływ na poprawę stanu zdrowia części społeczeństwa.

Regulacja zwiększy uprawnienia członków rodziny osoby uzależnionej przez przyznanie im uprawnienia do samodzielnego występowania z wnioskiem do sądu w przedmiocie zobowiązania do poddania się leczeniu odwykowemu,

oraz uprawnienia osób leczonych odwykowo przez przyznanie im uprawnienia do samodzielnego występowania z wnioskiem o zmianę trybu leczenia.

8. Zgodność z prawem Unii Europejskiej

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej. Zawarte w nim regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.) dlatego też projekt ustawy nie podlega procedurze notyfikacji.